

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/48/2019
Identifikačné číslo spisu: 7617011911
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7617011911.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci obvineného Q. W., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 27. novembra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 15. novembra 2018, sp. zn. 7To/74/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. W. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom z 11. apríla 2018, sp. zn. 3T/93/2017 tak, že obvineného Q. W., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom U.. O.. XXXX/XX X. A. Q. (ďalej len „obvinený“) uznal vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorý spáchal v súbehu s § 324 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe že:

dňa 28. januára 2017 asi o 08.30 hod. v Spišskej Novej Vsi na Starosaskej ul. po tom ako hliadka Mestskej polície v Spišskej Novej Vsi v zložení Bc. U. S. a P. S., ho ako vodiča motorového vozidla zastavila pre podozrenie zo spáchania dopravného priestupku odmietol preukázať svoju totožnosť, pokúšal sa z miesta činu odísť s tým, že si majú dávať pozor, že už v minulosti mal problémy s policajtmí a potom čo Bc. U. S. mu v odchode zabránil tým, že sa postavil medzi dvere jeho vozidla so slovami „zabijem ťa“, udrel Bc. U. S. oboma rukami do hrudníka, v dôsledku čoho vypadol na zem jeho mobilný telefón zn. Lenovo Vibe Z2, ktorý obžalovaný Q. W. zdvihol a odhodil ho na vzdialenosť asi 5 metrov, v dôsledku čoho došlo k jeho poškodeniu a spôsobeniu škody pre Bc. U. S. vo výške 214 eur, na čo na zamedzenie jeho ďalšieho hroziaceho fyzického útoku, títo príslušníci mestskej polície za použitia donucovacích prostriedkov mu v ňom zabránili, pričom sa im vyhrážal zabitím.

Súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1

Trestného zákona mu bola uložená skúšobná doba v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov. Podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona mu bolo uložené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou. Taktiež mu bola podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložená povinnosť, zaplatiť škodu 214 eur poškodenému Bc. U. S., nar. XX. C. XXXX v D., bytom X. A. Q., ul. U. P. č. XXXX/X, okres X. A. Q..

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolania podaného obvineným rozhodol uznesením z 15. novembra 2018, sp. zn. 7To/74/2018 tak, že postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený v zákonnej lehote písomné podanie označené ako „žiadost“. Z obsahu podania je zrejmé, že by malo ísť o dovolanie (č. l. 293).

Následne bolo dovolanie doplnené prostredníctvom obhajcu podaním z 19. júna 2019. Obvinený ako dovolací dôvod uviedol § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Poukazoval na doteraz vykonané dokazovanie, z ktorého vyplýva, že on sa len bránil voči zásahu príslušníkov Mestskej polície v Levoči, ktorí neoprávnene použili donucovacie prostriedky, na základe ktorých mu vznikli zranenia zdokladované fotografiami, tvoriacimi súčasť trestného spisu. Obvinený poslal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 30. septembra 2019 ďalšie doplnenie dovolania, ktorého obsahom bolo vulgárne hodnotenie procesných strán a ďalších osôb. Obvinený v podstate rešpektoval uloženie podmienčného trestu odňatia slobody a sčasti aj skutok, ktorého sa dopustil. Zrejmu kontraproduktívnosť však videl v uložení ochranného opatrenia v podobe psychiatrického liečenia ambulantnou formou, nakoľko obvinený je dlhodobý psychiatrický pacient podrobujúci sa psychiatrickému liečebnému režimu. V rozhodnutí vidí jasný zásah do jeho súkromného života. Obvinený nesúhlasil ani s náhradou škody, ktorú súd ustanovil vo výške 214 eur, nakoľko podľa jeho názoru, nebolo mu dôveryhodným spôsobom preukázané, že škodu spôsobil. Súd v odôvodnení neuviedol kauzálny nexus, ktorý je pre zodpovednosť za škodu nevyhnutný. V rámci svojej argumentácie obvinený tvrdil, že za škodu nie je zodpovedný, lebo mobilný telefón vypadol príslušníkovi mestskej polície pri tom, ako sa bránil. Preto príslušník mestskej polície mal byť s náhradou škody odkázaný na civilné konanie.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, obvinený v petite podaného dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol tak, že vysloví rozsudkom porušenie zákona, a súčasne zruší uznesenie odvolacieho súdu z 15. novembra 2018, sp. zn. 7To/74/2018, následne zruší aj výroky súdu prvého stupňa z 11. apríla 2018, sp. zn. 3T/93/2017 o uložení ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou a o náhrade škody, ktoré boli napadnuté dovolaním.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril 9. júla 2019 prokurátor Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi (ďalej len „prokurátor“). Úvod svojho vyjadrenia venoval stručnej analýze jednotlivých bodov, tvoriacich jadro dovolania. Predovšetkým sa zaoberal dovolacím dôvodom § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru prokurátora nie je zrejmé, či dovolací dôvod, ktorý obvinený v dovolaní uviedol, korešponduje s obsahom vyplývajúcim z dovolania. Obvinený neuviedol žiadne hmotnoprávne ustanovenie, ktorého nesprávne použite namietal. A keďže právne posúdenie zisteného skutku zjavne nesúvisí s rozhodnutím súdu o uložení ochranného opatrenia, ani s uložením povinnosti zaplatiť poškodenému škodu, je zrejmé, že nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uvádzaného obvineným. Prokurátor príkladom uviedol, že nesprávnym posúdením zisteného skutku sa rozumie napríklad zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o trestný čin alebo išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa dopustil. Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku), pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu podľa [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného

poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), rovnako mal s poukazom na uvedené splnenú aj podmienku prípustnosti dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Nezistiac dôvody pre odmietnutie dovolania podľa § 382 Trestného poriadku, najvyšší súd viazaný jeho dôvodmi (§ 385 ods. 1 Trestného poriadku), následne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým podal obvinený dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu a dospel k záveru, že uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne preukázaný.

S poukazom na uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012, je nutné zdôrazniť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku, z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Z toho vyplýva, že rozhodujúce je, ako ich obvinený špecifikuje v odôvodnení a nie ako ich podradí podľa § 371 Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, je v predmetnom prípade potrebné uviesť, že námietku týkajúcu sa ochranného opatrenia, ktorú síce podradil pod dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, obsahovo spadá pod dôvod § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o obvineným použitý dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, treba v prvom rade uviesť, že ten je daný vtedy, keď rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom dovolací súd nemôže správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať ani meniť. Pri rozhodovaní, ktoré sa opiera o tento dôvod dovolania, preto dovolací súd hodnotí skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 47/2008]. O použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia ide vtedy, ak sa týka otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale tkvie v posudzovaní inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva. Nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia sa tak môže zakladať aj na nesprávnej aplikácii ustanovenia § 23 Trestného zákona upravujúceho nepríčetnosť, keďže táto okolnosť vylučujúca trestnú zodpovednosť sa netýka priamo skutku (činu), ale jeho páchatel'a [na rozdiel napr. od okolností vylučujúcich protiprávnosť činu podľa § 24 až 30 Trestného zákona, ktoré majú svoj základ priamo v skutku (čine)].

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. j), je potrebné zdôrazniť, že sa uplatňuje v prípadoch, keď bolo ustanovené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody. Avšak, po bližšej analýze predmetnej problematiky najvyšší súd zistil, že ochranné psychiatrické liečenie, ktoré bolo obvinenému ustanovené, je plne akceptovateľné a nijakým spôsobom nevybočuje z ustanoveného právneho rámca. Inak povedané, najvyšší súd je názoru, že súd prvého stupňa a následne odvolací súd, sa náležite vysporiadali s problematikou uloženia ochranného opatrenia. Ani dovolací súd rozhodne nepovažuje ustanovenie psychiatrického liečenia za kontraproduktívne, ako uvádzal vo svojom dovolaní obvinený, nakoľko sa dané rozhodnutie nezakladá na svojvôli sudcu. Je to výsledok zložitého procesu, v rámci ktorého sa vyhodnocujú dôkazné prostriedky samostatne, aj vo vzájomnej súvislosti. Nad rámec uvedeného považujeme za potrebné uviesť, že predmetný trest odňatia slobody bol obvinenému uložený aj s prihliadnutím na ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona a z tohto dôvodu by nebolo možné extrahovať iba výrok o uložení podmienenečného trestu odňatia slobody, s ktorým obvinený súhlasí bez súvisiacich ustanovení Trestného zákona, ktoré

spolu majú tvoriť jeden na seba nadväzujúci celok.

Čo sa náhrady škody týka, je potrebné uviesť, že je to ďalšie zo skutkových zistení, ktoré neprináleží hodnotiť najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu. Práve z tohto dôvodu uvádzame, že touto agendou sa zaoberal odvolací súd. Avšak najvyšší súd opäť nad rámec dodáva, že nie je pravda, že odvolací súd len skonštatoval výšku škody bez toho, aby skúmal kauzálny nexus. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že na zistenie predmetnej škody slúžilo odborné vyjadrenie znalca (č. l. 260).

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami uvedenými v dovolaní nenaplnil ním namietaný dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a ani dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku, rozhodol najvyšší súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.